

И той я видѣ — неговата майка — едра тъмноока жена, съ запретнати поли,— бутна тежката джбова врата и влѣзе съ котли на рамо въ одаята.

Стареца се занесе.

Тука бѣше кжщичката тогава... Ехе-е — нѣкога.

Надъ главата му смучаха медъ пчелитѣ и нѣщо жумоляха на тѣхния, хубавъ езикъ.

— Жи-жин-жи-жиррръ!

... Навънъ крещятъ махленскитѣ дечурлига, пѣятъ по плетищата пѣтли, като биятъ якитѣ си крила. Хлопатъ по уличката кораби съ грозде. Въ градината капятъ прасковитѣ узрѣли и умекнали. Вмигъ натѣртения плодъ посинява и малки бистри капчици избиватъ по кората му като потъ. Кжщата тогава бѣше малка кжщичка и се криеше страхливо задъ клонитѣ на високитѣ салкжми. Тукъ бѣше собичката, тамъ задъ плета хамбаря. Ябълката посадилъ дѣдо му, когато се намѣрилъ първия внукъ. Стареца виждаше, какъ тя расте заедно съ него, издига чело къмъ небето и засѣнчва цѣлия пчелникъ. На хамбарския таванъ отградиха гжльбарникъ. Отвждиха гжльби — бѣли и сиви. Сутринъ тѣ съ радостенъ плѣсъкъ се емваха надъ хармана, раздвижваха синия лѣтенъ въздухъ и отъ крилетѣ имъ капѣха нажежени слънчови капки.